

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupený Mgr. Petrem Svobodou, advokátem se sídlem V Holešovičkách 1579/24, 180 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, P. O. BOX 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2012, č. j. 1213/2011-160-SPR/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 A 17/2012 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků ze dne 21. 5. 2012 **se odmítá.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních přestupků, ze dne 1. 8. 2011, č. j. MHMP 720086/2011/BuO, sp. zn. S-MHMP 518388/2011/BuO, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 6. 6. 2011 v 11 hodin řídil v Praze 5 na křižovatce ulic Strakonická a Nádražní motorové osobní vozidlo Porsche 911 Turbo 997, registrační značky X, a to v době bezprostředně po požití alkoholu nebo v takové době, kdy byl ještě

účinky požitého alkoholu ovlivňován. Tím spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 15.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 8 měsíců a povinnost uhradit státu náklady řízení v částce 1.000 Kč. K odvolání žalobce Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel, v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdilo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[2] Žalobce brojil proti citovanému rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten usnesením ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 A 17/2012-16, řízení o žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."), ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel") napadl usnesení městského soudu, jímž bylo řízení o žalobě zastaveno, včas podanou kasační stížností. Uvedl, že nemohl zaplatit soudní poplatek za podanou žalobu pro nepřítomnost v České republice. Bezhotovostní platba soudního poplatku mu nebyla umožněna, neboť soud jej neinformoval o variabilním symbolu platby ani o čísle účtu. Soud je povinen umožnit stěžovateli zaplacení soudního poplatku v hotovosti na pokladně soudu, nicméně ani tento způsob platby nebyl stěžovateli umožněn, protože soud prvního stupně není vybaven pokladnou; takovou skutečnost ovšem nelze přičítat k tíži žalobce.

[4] Dne 21. 5. 2012 požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku z důvodu, že nemá prostředky na jeho zaplacení.

[5] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu *„povaha rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, proti němuž kasační stížnost směřuje, vylučuje, aby v posuzované věci bylo možno nedostatek podmínky uhrazeného soudního poplatku považovat za překážku, jež by bránila vydání rozhodnutí, jímž se řízení o kasační stížnosti končí. Za situace, kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání na podmínce uhrazení poplatku pro kasační řízení vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním kasační stížnosti sledoval, a*

znamenalo by řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení v důsledku nesplnění právě této povinnosti ze strany stěžovatele, tedy povinnosti zaplatit soudní poplatek" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007-77, nebo obdobně rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007-37; oba dostupné na www.nssoud.cz). Jakýkoliv jiný postup by byl v posuzované věci bezúčelný, formalistický, v rozporu se zásadou procesní ekonomie a nemohl by vést k ochraně práv stěžovatele.

[8] Z obsahu soudního spisu plyne, že městský soud ani Nejvyšší správní soud nevyzýval stěžovatelku k úhradě soudního poplatku za kasační stížnost podanou proti napadenému usnesení městského soudu. Byl to naopak stěžovatel, který iniciativně spolu s kasační stížností proti uvedenému usnesení krajského soudu o zastavení řízení požádal dne 21. 5. 2012 o osvobození od soudních poplatků. Pro věcné posuzování žádosti stěžovatele o osvobození od soudního poplatku nebyly splněny procesní podmínky, neboť uhrazení soudního poplatku není překážkou pro projednání kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud proto žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků bez dalšího odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 43/2007-77).

[9] Nejvyšší správní soud dále posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel ve svém podání výslovně nepodřadil důvody kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá usnesení o zastavení řízení, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přímo přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí, nýbrž prověřovat, zda soud při takovémto přezkumu postupoval a uvažoval správně. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže městský soud řízení o žalobě zastavil a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda městský soud správně posoudil naplnění podmínek pro zastavení řízení, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci", tedy toho, zda správní rozhodnutí je zákonné či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008-80, dostupný na www.nssoud.cz).

[12] Podstatou kasační stížnosti je názor stěžovatele, že městský soud nebyl oprávněn zastavit řízení o podané žalobě, vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v zahraničí a nebylo mu umožněno zaplatit soudní poplatek za řízení o žalobě bezhotovostně ani v hotovosti na pokladně soudu.

[13] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.* Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále též „zákon o soudních poplatcích"), vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.* Z ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích dále plyne, že *usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.*

[14] Ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel dne 15. 3. 2012 podal u Městského soudu v Praze žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, v níž mj. uvedl, že soudní poplatek bude zaplacen na výzvu soudu. Usnesením ze dne 22. 3. 2012, č. j. 1 A 17/2012-15, městský soud stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů do doručení tohoto usnesení zaplatil v kolcích na připojeném tiskopise soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč. Současně městský soud stěžovatele poučil, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Citované usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 28. 3. 2012. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku stanovená městským soudem tedy uběhla ve středu 4. 4. 2012.

[15] Následně usnesením ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 A 17/2012-16, městský soud řízení o podané žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno 7. 5. 2012. Tohoto dne také nabylo právní moci. Následně stěžovatel dne 21. 5. 2012 podal osobně na podatelně soudu podání s vylepenými kolkovými známkami v hodnotě 3.000 Kč a měl za to, že tímto postupem vyhověl výzvě obsažené v usnesení městského soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 1 A 17/2012-15.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích váže okamžik pro nejzazší možnost účinného zaplacení soudního poplatku na právní moc usnesení o zastavení řízení (§ 159 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, § 54 odst. 4 a § 55 odst. 5 s. ř. s.). Ve věcech správního soudnictví, kam spadá i nyní posuzovaná věc, lze nepříznivé důsledky usnesení soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku zvrátit dodatečnou aktivitou žalobce (zaplacením soudního poplatku) nejpozději do posledního okamžiku dne, kdy usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci, tj. dne, kdy bylo doručeno účastníkům řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007-172, publikovaný pod č. 2328/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Oproti tomu v ostatních věcech lze soudní poplatek uhradit nejpozději do konce lhůty k odvolání proti usnesení o zastavení řízení. Zmíněná úprava obsažená v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích se tedy liší pro věci správního soudnictví a pro věci ostatní. Je tak zřejmé, že proti usnesení soudu ve správním soudnictví, jímž bylo řízení zastaveno, není možné s úspěchem zaplatit soudní poplatek ve lhůtě pro podání kasační stížnosti, jak v projednávaném případě učinil stěžovatel, neboť poplatková povinnost za podanou žalobu zanikla již právní mocí usnesení městského soudu o zastavení řízení. Zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu až dne 21. 5. 2012 tak nemohlo být

důvodem pro zrušení napadeného usnesení městského soudu podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, neboť citované ustanovení takový postup nepřipouští a navíc v daném okamžiku již poplatková povinnost žalobce neexistovala.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti uváděl, že nemohl zaplatit soudní poplatek za podanou žalobu, protože se zdržoval v zahraničí. Z ustálené judikatury zdejšího soudu dále vyplývá, že *„placení soudního poplatku není úkonem, který by musel vykonat účastník osobně, nýbrž že se jedná o úkon, který může vykonat jeho zástupce. Z žádného ustanovení zákona č. 549/1991 Sb. neplyne povinnost poplatníka osobně zaplatit soudní poplatek. Jde proto o zastupitelné jednání a nedostatek osobního prvku jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. (...) I když povinnost zaplatit soudní poplatek stíhá účastníka, neznamená to zároveň, že jej také musí osobně zaplatit. Tato povinnost totiž plyne z jeho procesního postavení účastníka řízení, který podává návrh. Je třeba přitom vzít v úvahu samotný smysl existence poplatkových předpisů, který vedle jistého, i když celkově spíše symbolického podílu na úhradě nákladů spojených s výkonem soudní moci plní i regulační funkci v přístupu k soudu tak, že stanovená poplatková povinnost a její výše pro věci určitého druhu vede potenciální účastníky soudního řízení k odpovědnému posuzování významu vzniklého sporu a způsobu jeho řešení pomocí soudu“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004-69, publikovaný pod č. 726/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[18] Závěry judikatury o zastupitelnosti úkonu spočívajícího v zaplacení soudního poplatku v žádném případě nemají za následek omezení práva stěžovatele na přístup k soudu. Zákon o soudních poplatcích totiž v § 9 odst. 7 dává poplatníkovi možnost zvrátit nepříznivé rozhodnutí soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku svojí dostatečnou aktivitou (dodatečným zaplacením soudního poplatku) do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení.

[19] S ohledem na výše uvedené není podle Nejvyššího správního soudu důvodné tvrzení stěžovatele, že se zdržoval v zahraničí, a proto nemohl soudní poplatek zaplatit. Jak bylo shora vysvětleno, placení soudního poplatku je úkonem zastupitelným. Stěžovatel byl již v řízení o žalobě zastoupen advokátem, je tedy nepochybné, že právě zástupce stěžovatele mohl tento zastupitelný úkon za stěžovatele učinit a zaplatit soudní poplatek za podanou žalobu.

[20] V daném případě neobstojí ani námitky stěžovatele, že mu nebylo sděleno číslo bankovního účtu, na který má soudní poplatek uhradit, a že ani nebyl oprávněn zaplatit soudní poplatek v hotovosti na pokladně soudu. Z § 8 odst. 3 a 4 zákona o soudních poplatcích plyne, že soudní poplatky se platí na účet zřízený u České národní banky pro soud příslušný podle § 3 zákona (dále jen „účet soudu“). Poplatky, které nejsou vyšší než 5.000 Kč, lze platit kolkovými známkami. Zákon o soudních poplatcích tedy předvídá, že soudní poplatky se primárně platí na účet soudu, přičemž nižší poplatky (do výše 5.000 Kč) je přípustné platit rovněž kolkovými známkami. Judikatura později uznala možnost zaplatit poplatky také v hotovosti přímo na pokladně soudu (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 1/2007-172).

[21] Řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je charakteristické tím, že soudní poplatek za řízení je splatný již při podání návrhu [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích] a že výše poplatku je druhově určena pro všechny případy jednotnou částkou 3.000 Kč [Položka 18 bod 2 písm. a) Přílohy k zákonu o soudních poplatcích]. Pro žalobce (navíc zastoupeného advokátem) proto není nikterak obtížné zjistit přesnou výši soudního poplatku za podanou žalobu a zaplatit ji ve lhůtě, kterou zákon předpokládá, vylepením kolků odpovídající hodnoty na podaném tiskopisu žaloby. Nesplní-li žalobce (poplatník) tuto povinnost, je soudem vyzván k zaplacení poplatku ve lhůtě, kterou mu soud určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví (§ 9 odst. 1 zákona). Soud je tedy povinen účastníka řízení vyzvat ke splnění povinnosti a účastník má možnost napravit své opomenutí a dodatečně soudní poplatek zaplatit, a to v určité míře i po vydání rozhodnutí po zastavení řízení – do nabytí jeho právní moci. Pokud ovšem žalobce soudní poplatek včas nezaplatí, nemůže následně v řízení o kasační stížnosti s úspěchem uvádět podružné důvody, proč tak neučinil, a uhradit soudní poplatek dodatečně až v době, kdy již podle zákona o soudních poplatcích povinnost platit poplatek zanikla.

[22] Podle § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích soud nebo správa soudu ve věcech poplatků rozhoduje a postupuje podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř."), pokud nestanoví zákon o soudních poplatcích jinak. S účinností od 1. 1. 2012 jsou výzvy správních soudů k zaplacení soudního poplatku vydávány ve formě usnesení (§ 54 odst. 2 s. ř. s.). Každé usnesení pak podle § 169 odst. 1 o. s. ř. musí obsahovat *označení soudu, který usnesení vydal, jména a příjmení soudců a přísedících, označení účastníků, jejich zástupců a věci, výrok, odůvodnění, poučení o tom, zda je přípustný opravný prostředek, a o lhůtě a místu k jeho podání, a den a místo vydání usnesení.* Formálně tedy usnesení, jímž byl stěžovatel městským soudem vyzván k zaplacení soudního poplatku, představuje rozhodnutí, nicméně v materiálním smyslu se jednalo spíše o „upomínku" či „poučení". Usnesením č. j. 1 A 17/2012-15 městský soud stěžovatele upozornil, že mu s podáním správní žaloby vznikla poplatková povinnost, a v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ho vyzval ke splnění dané povinnosti v náhradní lhůtě. Výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku tedy v daném případě, kdy povinnost uhradit soudní poplatek vznikla stěžovateli již v okamžiku podáním správní žaloby, nelze chápat jako rozhodnutí, jímž je stěžovateli soudem ukládána povinnost, ale výlučně jako procesní poučení soudu adresované stěžovateli o jeho poplatkové povinnosti; na toto dobrodiní pro žalobce vycházející z § 36 odst. 1 s. ř. s. tedy nelze klást shodné nároky jako na usnesení, jímž je účastníkovi řízení ukládána určitá povinnost.

[23] Nejvyšší správní soud předpokládá, že advokát, jakožto osoba práva znalá poskytující právní služby svým klientům, je schopen splnit (ve spolupráci s klientem nebo po vzájemné dohodě) jednu z prvních podmínek pro úspěšné zahájení soudního řízení, a to povinnost zaplatit soudní poplatek za podaný návrh. Ze zákona o soudních poplatcích sice vyplývá, že soudní poplatky se platí primárně bezhotovostně převodem na účet soudu, nicméně není povinností soudu včlenit do výzvy k zaplacení soudního poplatku údaje potřebné k uhrazení soudního poplatku bezhotovostně, jsou-li takové údaje zjistitelné jinak, zejména prostřednictvím veřejně dostupné sítě internet.

[24] Z prováděcí vyhlášky k zákonu č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vyplývá, že povinné subjekty (tedy i Městský soud v Praze) zveřejňují rovněž údaje nezbytné pro případné poukázané platby, a to konkrétně: „[b]*ankovní spojení pro všechny v úvahu připadající platby od veřejnosti ve prospěch povinného subjektu. Uvádí se číslo účtu (včetně případného předčíslí), kód banky, účel platby. Uvádějí se i symboly platby, pokud jsou při platbě požadovány (konstantní symbol, variabilní symbol, specifický symbol). Uvádějí se rovněž informace o jiných způsobech platby*“ (srov. bod 5 Přílohy 1 vyhlášky Ministerstva informatiky č. 442/2006 Sb., kterou se stanoví struktura informací zveřejňovaných o povinném subjektu způsobem umožňujícím dálkový přístup). Tyto údaje jsou přitom bez větších obtíží dohledatelné na veřejně dostupných internetových stránkách Městského soudu v Praze (srov. http://portal.justice.cz/Justice2/soud/soud.aspx?j=36&o=26&k=5204&d=307796).

[25] Městský soud tedy v daném případě nepostupoval v rozporu se zákonem, pokud ve výzvě stěžovateli k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 1 A 17/2012-15, neuvedl bankovní spojení pro bezhotovostní způsob hrazení soudního poplatku. Byť by takový údaj byl přinejmenším vhodný, nelze z jeho absence v předmětném usnesení usuzovat na nezákonnost takovéto výzvy k zaplacení soudního poplatku, potažmo i na nezákonnost kasační stížností napadeného usnesení o zastavení řízení. Jak již bylo uvedeno shora (srov. bod [22]), uvedenou výzvou (usnesením městského soudu č. j. 1 A 17/2012-15) nebyla stěžovateli uložena žádná povinnost; stěžovatel jí byl pouze vyzván ke splnění poplatkové povinnosti v náhradní lhůtě a byl poučen o následcích nevyhovění této výzvě. To platí tím spíše, byl-li stěžovatel v řízení o žalobě zastoupen advokátem. U něj lze jistě vyžadovat, aby jednal v zájmu klienta (a v zájmu zdárného a rychlého projednání jeho věci) a s ohledem na zásadu profesionality při poskytování právních služeb v případě nejasností či jakýchkoli pochybností se soudem komunikoval a potřebné údaje si opatřil (např. aby kontaktoval informační centrum soudu či aby využil jiných prostředků – např. požádal soud o prodloužení lhůty stanovené ve výzvě k zaplacení poplatku spolu s žádostí o sdělení nezbytných údajů pro bezhotovostní či hotovostní platbu soudního poplatku), případně aby uhradil poplatek jiným vhodným způsobem – např. vylepením kolkových známek na předmětné výzvě k zaplacení soudního poplatku. To sice stěžovatel učinil, ovšem až dva týdny po nabytí právní moci usnesení městského soudu o zastavení řízení. Liknavý postup stěžovatele i jeho zástupce pak v projednávané věci vedl k zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku; pro tento postup měl městský soud oporu v zákoně.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele obsažené v kasační stížnosti důvodné. Městský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení o žalobě zastavil. Poplatková povinnost za podanou žalobu zanikla dne 7. 5. 2012, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení. Do tohoto dne nebyl soudní poplatek uhrazen. Dodatečné zaplacení poplatku za podanou žalobu stěžovatelem až dne 21. 5. 2012, tedy v době, kdy povinnost zaplatit soudní poplatek již neexistovala, nemohlo vést ke zrušení napadeného usnesení o zastavení řízení podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, neboť k takovému postupu městského soudu nebyly naplněny zákonné podmínky.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[28] Návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků ze dne 21. 5. 2012 Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť nesplnění výše uvedené podmínky nelze za shora uvedených specifických okolností (srov. bod [8]) považovat za překážku projednání věci samé.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu